

Mördaren

Pehr Victor Göttes

(född i Götteborg den 29 Mars 1840)

fista och upprifliga

Sielfbekännelse

öfver sitt ä

Mamsell Anna' Sophia Forsberg

(född 1827)

föröfwade mord

famt

Betraktelser under hans fista stunder,

den 8 Januari 1862.

Mördaren Pehr Victor Götte.

B 3017/44

Uti ett mord ligger i sig sjelf något fasawäckande och försträckligt; när nu ett sådant är förknippadt med mer än wanlig grymhet, mer än wanlig djerfhet, ådrager det sig naturligtwis äfwen mer än wanlig uppmärksamhet, uppväcker en högre grad af fasa.

Det mord, d. w. rekroten wid Kongl. andra Lifgardet Behr Victor Göthe på sjelfwa Påst-dagen 1861, under högmessfogudstjensten, då andra tillbragte sin tid i templet, begick, äre föröfwadt under så uppkafande omständigheter, att menckligheten ryser derwid, och utan twiswel skola hufwudstadens innewånare länge bewara det i sitt minne, såsom en af de mörkaste punkterna i det anna. Wid genomläsandet af rättegångshandlingarne, och ännu mera wid genomögnandet af mördarens sjelfbekänneelse, är man frestad att snarare tro det wara en saga, en dikt, än en wärklig tilldragelse. Det är ej blott ett mord förenadt med rån, utan den handlande personen deri uppenbarar på samma gång en sådan djuriskhet och en så ytterst djupt sjunken moralitet, att man knappast wet om man skall tro honom wara en menniska, född af kristna föräldrar och i det nittonde århundradet. Det är ej nog med att han tar lifwet af sitt olyckliga offer utan han — man twelar om man skall wäga uttala gräsligheten — ständar, trycker med wällust i sina armar den af honom sjelf tort förut som ett osjäligt kreatur slagade qwinnan. Man skulle kunna tro, att en sådan gräslighet ej wore möjlig; men den af honom sjelf afgifna, här nedan intagna, sista och upprigtiga bekänneelse lemnar

inlet twifwel öfrigt om verkliga förhållandet. Så mord, begångna i vårt fosterland, hafwa varit förenade med så fasawäckande biomständigheter som det ifrågawarande, och likwäl har den ursprungliga driffjederu till all denna skändlighet icke varit annat än en obetydlig förolämpning, en örfil, gifwen af mördarens närmaste förman. Det retade högmodet, begäret att till hwad pris som helst komma ifrån det regemente, der mördaren tyckte sig tyranniserad af en person, som nästan war hans jämlike, war det, som i hans själ först wäckte det obyggliga beslut. Huru det sedermera fullföljdes wilja wi låta honora med egna ord berätta, men deförinnan kasta en hastig blick på såwäl den mördades som den hjertlöse mördarens lefnad samt de wigtigaste omständigheterna wid hans gripande.

Ramsell Anna Sofia Forsberg, den olyckliga mördade, war född 1827. Genom sin redlighet och sin stilla wandel hade hon gjort sig aktad af alla, som ståt i någon beröring med henne. Hon förestod en, Herrar Hylin et Comp. tillhörig, i huset N:r 7 wid Hornsgatan belägen försäljningsbod och åtnjöt synnerligt förtroende af sin principal, genom sin städse wisade redlighet och noggrannhet.

Pehr Victor Göthe föddes den 29:de Mars 1840 i Götheborg. Hans mor är den då ogifta, sedermera med en handwerkare i Götheborg gifta qwinspersonen Emerentia Martin, hans far deremot okänd. Wid 3 till 4 års ålder kom han först till Stockholm till en madam Olander, hos hwilken han wistades ett par år. Derifrån kom han till en fru Brantingson; från denna fru till en hautboist, samt slutligen wid 11—12 till Prins Carls inrättning för wanwärdade barn. Der wistades han i 2 år och några månader; kom derefter till en stålarbetare Lundberg här i huswudstaden; for sedermera till Arboga och wistades derstädes i $1\frac{1}{2}$ år; återkom derefter till Stockholm, der han erhöll plats hos instrumentmakare Ponsbach, i hwilken tjänst han war från slutet af November 1857 till den 18:de Juni

1859. Sedan han af herr P o n s b a c h erhållit betyg om att han, under den tid han varit i tjänst hos honom, uppfört sig "nyktert och ärligt" samt att han på egen begäran blifwit från sin tjänst skild, tog han wärfning wid Kongl. andra Lifgardet, der han qwarstannade ända tills han blef anlagad såsom den der hade begått uppsåtligt mord. Det war dock ingalunda första gången han satt på de anlagades bänk, då han ställdes till rätta för detta brott, ty ej mindre än 7 gånger förut hade han varit tilltalad för åstfälliga större eller mindre förbrytelser. År 1855 tilltalades han nemligen och dömdes af rådhusrättens femte afdelning för första resan snatteri till ett värde af 6 Rdr banko att böta hälften af denna summa eller undergå 3 dagars fängelse samt enskild strift. Aldenslund böterna erlades, undergick han blott den enskilda striften, som egde rum i S:t Nikolai kyrka den 26:te i samma månad.

Samma år den 10:de September dömdes G ö t h e att för andra resan snatteri plikta 3 Rdr, eller undergå 6 dagars fängelse samt enskild strift. Han undergick fängelsestraffet och striftades i S:t Clara kyrkas sakristia den 17:de samt intogs derefter på arbetshuset.

1857, den 15:de September, häftades han såsom rymd från arbetshuset och återfändes dit den 16:de i samma månad.

År 1859, den 8:de Juni, blef han häftad för slagsmål, men frigafs åtret derpå; han war då ännu i tjänst hos P o n s b a c h. Annytt hade han lemnat denna sin tjänst förrän han ånyo den 1:ste Juli häftades för fylleri och gatufridsbrott, för hvilka förseelser han undergick 17 dagars fängelse wid watten och bröd. Han slapp ut ur häftet den 19:de i samma månad. Redan den 1:ste Augusti s. å. häftades han dock ånyo, denna gång för stöld, men blef i brist af bindande bewisning, af rådhusrätten frifänd. Derefter war det, som han på herr P o n s b a c h s betyg sökte och erhöll wärfning wid andra Lifgardet, wäl förtigande sina förut begångna dater.

Till detta gardes kasern hemkom han en Söndag drucken, hwarwid han företog sig att föra wäsen med en kamrat. Den häröfwer förtörnade korporalen [Eriks son] tilldelade honom derför en örfil, i wreden hwaröfwer Göthe sprang upp på en wid fönstret i det en trappa upp belägna rum, der de besunno sig, derifrån upp i försterkarmen och kastade sig handlöst ned i gatan. Han skadade sig dock ej sårdeles, men måste litwäl föras till garnisons sjukhuset, der han qwarstannade ungefär 3 weckor. Under denna tid war det, enligt hans sjelbekännelse, som han, ruswande på hämnd, först kom på tanken att göra "något rikligt ondt". Huru han fullföljde detta sitt uppsåt omtalar han sjelf i sin beknänelse, som wi ej wilja gå i förwäg. Innan läsaren genomögnar den, wilja wi dock nämna, att mamsell Forsberg, samma dag hon blef mördad, på morgonen hade bestämt sig för att, tillsammans med sin wäninna, mamsell Almgren, äfwenledes förestånderska för en annan herr Hylins utfäljningsbodas, bewista gudstjensten i flottskaapellet. Emedan densamma ej derstädes börjar förr än kl. 11, war hon ännu ej färdig klädd, då Göthe, bewäpnad med en, från en kamrat tagen, knifflinga, kom till hennes bostad i affigt att komma åt de penningar, som han antade att hon hade i sin wård. Då han, på sätt han sjelf omtalar, fullbordat sitt blodiga död och ämnade begifwa sig bort med sitt rof, bestående af 332 Rde 99 öre rmt, synes den tillfälligheten, att han förlorat sin sleifknapp, för hwars ersättande han war swungen uppsöka en knappål, warit orsaken till några få minuter berester inträffade gripande. Om han icke behöft förspilla den för honom så ytterst dyrbara tiden med ofwannämnda sysfellsättning, så hade han troligen redan warit långt borta innan mamsell Almgren kom för att hemta mamsell Forsberg. Nu deremot besann han sig ännu inne i rummet, när hon kom tillbaka, och då han obserwerade att någon ämnade sig in till den mördade, ställde han sig för den åt förstugan wettande magasin-dörren, på det

att ingen skulle komma in. Mamsell Almgren frågade: "Får jag komma in Sofie?" och hörde då till sin förwåning en karlröst gifwa henne ett nekande swar. Som hon åter upprepade sin fråga, utan att erhålla något swar af mamsell Forsberg, började hon blifwa ångslig och, troende att någon kanske brutit sig in i magasinet, sedan mamsell Forsberg möjligtwis aflägsnat sig, skyndade hon till det utåt husets gård liggande bodkammarsfönstret för att söka få reda på förhållandet. Der såg hon dock ej något; hwadan hon begaf sig ut på Hornsgatan, för att genom det åt denna gata wettande butiks-fönstret se in i boden. Det war då hon warseblef Götthe, som, när han såg sig upptäckt, genast tog till flykten. Mamsell Almgren, som ögonblickligen skyndade fram till husets bakport, belägen åt Neyslagaregatan, såg då mycket riktigt den nyss obserwerade personen springa denna gata framåt. Wid hennes rop: "Tag fast tjufwen!" efterfattes Götthe nästan genast af skräddaregesällen Jonsson. Götthe, seende sig vara förföljd, störtade sig in i Schönborgska huset, sprang genom flera af dess gårdar, samt slutligen ut genom en af husets åt Götthgatan till belägen port. Der war det, som han fastlogs af fabriksör Spets och plåtslagaregesällen Blomberg, hwilka jemte tillstädeskommen polis, afförde honom till waktkontoret wid Adolf Fredriks torg, hwarifrån han vidare forslades till andra gardets kasern. — För sitt biträdande wid gripningen erhöll sedermera mamsell Almgren 150, Jonsson 75 och Blomberg 50 rdr rmt.

Redan samma dag börjades förhören med honom af herr polismästaren Ekströmer. Hwarken under dessa förhör eller den med honom sedermera inför krigsrätten företagna ransafning wisade han någon ånger eller blygsel öfwer sitt förfärliga brott, nej, han tillochmed önskade sig ej hafwa blifwit så hastigt gripen, för att hafwa kunnat så hämnas på den förut nämnde korporalen. Wid förhöret erkände han nästan genast att han war den, som ensam begått mordet, dock förteg och förändrade han flera omständig-

heter, hvilka han i sin här nedan följande sjelfbekännelse rättar och tillägger. Han blef af krigsrätten förklarad skyldig till mord och dömd att mista lifvet genom halsbuggning. Krigsbofrätten stadfästade denna dom, och då han i underdånighet wände sig till Hans Maj: Konungen med begäran om någon mildring i sitt straff, blef denna hans nådeansökan af Konungen afslagen. Sig sjelf till straff och andra till warnagel, måste han, såsom ett försoningsoffer åt det samhälles lagar, han så fräckt trampat under sina fötter, ljuta böden på afrättsplatsen utanför Skanstull Onsdagen den 8:de Januari innewarande år i närvaro af en stor menniskomassa. Under den sista delen af sin fängelse tid skall han stundom hafwa wisat mycken ånger öfwer sitt förfärliga brott, stundom åter varit rent af döf för de förmaningar, som till honom ställts af fängelsepredikanten herr Uffelzelius. På afrättsplatsen wisade han sig frimodig och gick utan någon synbar fruktan böden till mötes. Wätte nu det på honom statuerade dödsstraffet afskräcka andra från att tråda i hans fotspår på den väg, som leder till förderf och esomofast äfwen till ewig förtappelse!

Härnedan följer den af honom uppsatta och undertecknade sjelfbekännelsen, så lydande:

En fullständig berättelse om mitt brott och orsakerna dertill.

Jag kom ej på den olyckliga tanken på Vördagen, som jag uppgaf för Krigsrätten, utan den hade jag länge lyst inom mig.

Den kom sig derutaf, att jag war drucken en söndagsmorgon, och höll på och gycklade med en kamrat; då kom en korporal, som heter Eriksson, och slog mig därför. Jag blef då så arg, att jag icke wisste hwad jag skulle göra, hwarken honom eller mig sjelf; och jag kunde icke låta ilskan bryta mot någon annan, än mig sjelf. Jag sprang därför upp på britsen och kastade mig handblöst ut genom fönstret, så att jag föll ned på gatan, och jag hade troligtwis

slagit ihjel mig, om ej Guds skyddande hand varit med mig. Jag kom då genast till sjukhuset, men der låg jag ej längre än tre veckor; ty jag skadade mig ej så svårt. På sjukhuset låg jag och tänkte huru jag skulle hämnas detta på Eriksson; ty jag ansåg det vara hans fel. Jag tänkte att, kosta hvad det kosta wille, så skulle jag hämnas samt sedan rymma från regementet; ty jag tyckte att allt föll sig så svårt sedan dess. När jag kom ifrån sjukhuset, var jag ute flera gånger och såg mig om för att någorstädes kunna stjäla, på det jag skulle kunna förskaffa mig civila kläder; men det wille ej lyckas mig. Jag tyckte emellertid det skulle blifwa alltför för svårt att stanna qwar till nästa winter; hvarföre jag kom på den verkliga tanken, att om jag än skulle sända någon människa till andra werlden, så skulle jag ifrån regementet. Jag kom då ihåg, att på ljusmagasinet uti Jakobsgränd war en gammal käring, och ansåg att det skulle betyda mindre, om jag expedierade henne till andra werlden. Jag gick derföre dit en eftermiddag i slutet af Februari månad; men då jag kom in fick jag se, att hon ej war qwar, utan det war en annan uti hennes ställe. Då tänkte jag: det gör enahanda, det skall ej hindra mig i min föresats; men det war ett annat fruntimmer derinne och handlade och jag hörde att hon kallade försäljerstän för fru. Åh, så förbömdt! tänkte jag; kanhända hon har man, och då går det icke för sig. Jag war ganska ledsen och willrådig om hvad jag skulle göra; men kanhända att så kunde vara, tänkte jag, och beslöt då att se mig om någor annorstädes. Jag funderrade länge härpå, utan att hafwa något wist ställe för min plans utförande.

I denna belägenhet war jag ungefär en månads tid då kom jag ihåg, att det war ett ljusmagasin wid Hornsgatan. Der, tänkte jag, skall bli ett passande ställe för mig; der kan jag komma åt att stjäla; ty jag wiste ej att det war flyttadt. Det war nemligen der, som nu lärskramhandlaren Nilsson har sin bod, eller huset Nr 10 wid Hornsgatan].

När jag kom dit, fick jag se, att der war ej något ljusmagasin. Ha då alla afgrundsandar satt sig emot mig? tänkte jag. Under det jag så gick och funderade, fick jag se, att nämnde magasin war beläget på andra sidan af gatan, eller huset nr 7. Nå, godt! tänkte jag. Men der war ej lätt att sjåla — det såg jag genast — ty fönstret låg så långt ned wid gatan, att hwarje menniska, som der gick förbi, kunde se allting derinne.

Detta blir allt swårt, tänkte jag, men jag skall likväl försöka. Jag trodde att försäljerstan qwar-talswis lemnade penningarne ifrån sig, och det glädde mig att hon då skulle hafwa inne en betydlig summa, och att jag således skulle erhålla ett bra kap. Det kommer jag långt wed, tänkte jag, och snart måste det ske innan hon lemnar dem ifrån sig. Endera om fredag, om jag icke kommer på wakt, eller oet får det lof att ske om söndag. Detta war på onsdagen.

När jag på thorsdagen fick höra, att jag följande fredag skulle på wakt, beslöt jag att utföra min onda gerning på söndagen; ty på måndagen skulle jag åter på wakt och då kunde det ej gå för sig. Jag gick på wakt till Södermalms borg, dock utan att på någon stund begifwa mig upp till Hornsgatan. När jag kom af wakt, war jag ifrån kasernen och gick på lördagsmiddagen till majorskan Robson wid Hornsgatan, af hwilket fruntimmer jag bekom 25 öre för uppköp af papper, som jag skulle hugga ut till hyllpapper. Jag war ej till Söder, såsom jag uppgifwit inför Rätten. Detta sade jag för att tillfredsställa auditören, ty han låg så hårdt öfwer mig om det att jag sagde jag skulle warit wid Hornsgatan; men der war jag sannerligen icke sedan den omnämnda onsdagen. Jag tog då lokalen i besigtning tillräckligt, för att weta hwarest jag skulle komma in om söndagen.

Då jag gick från fru Robson, begaf jag mig till staden och Österlånggatan; gick den framåt till Benickefabriken; denne upp till Baggensgatan och

framåt till Köpmantorget; Köpmanbrinken nedför och Österlånggatan framåt igen. På så sätt gick jag omkring en gång, till dess jag kom till stora Hopparegränden, den jag gick nedför till Skeppsbron. Uti sistnämnde gränd träffade jag en flicka, den jag gick in till, och hon fick de 25 öre, som jag bekommit af fru Nobsen. När jag gick från flickan, begaf jag mig direkte till Norrmalm, der jag på Drottninggatan träffade en kamrat, som heter Fogel, med hwilken jag gjorde sällskap ned till Röda Bodarne, hwarest wi å ett bränwinsmagasin förtärde swagdricka. Derefter gingo wi till Carl 13:s torg, der öfwer, Strandgatan ned, till Nybron. Der mötte wi en herre, som frågade oss om wi wille wara behjelplice att flytta lärar, hwilken fråga wi jakande beswarade och hwarwid en man af kapten Ribbingss kompani kom tillstådes och åswen blef antagen. Med detta arbete woro wi ssysfelfatte till kl. half 8, då wi fingo vår betalning och gingo hem.

På söndagsmorgonen kl. half 10 gick jag ifrån kasern in på en frog i hörnet af Middare- och Styrmansgatorna, der jag förtärde två supar, två bröd och en bit koft lax. Kl. war nära 10 då jag gick derifrån till Södermalm. På Artilleriplanen mötte jag en kamrat, som heter Lund, med hwilken jag talade några ord och gick sedan vidare till Nybron, der jag köpte mig en cigarr; gick sedan vidare till Carl 13:s torg, Mynttorget och Westerlånggatan framåt. Der mötte jag en man af kapten Jägersschölds kompani, som heter Sjögren; honom talte jag wid och fortsatte sedan wägen åt Södermalms-torg, Göthgatan upp till S:t Paulsgatan, den framåt till Repslagaregatan och den ned till den lilla porten i huset n:r 7 Hornsgatan [jag wiste ej till denna port förut], der jag gick in på gården till förstugan, som wetter åt Hornsgatan och till den dörr, som leder till ljusmagasinet; den war oläst, och jag gick in. Då jag inkom frågade en röst: Hwem är det? hwarpå jag icke swarade, utan tog det knisblad, som jag hade medtagit från kasern, ur kappfickan och höll

detsamma i högra handen, framgående till den dörr, som leder in till kammaren. Då jag kom dit, stod der ett fruntimmer halfklädt och stöt igen dörren, så att den stod på glänt. Jag frågade nu om der icke bodde någon fru med namnet Westerberg? Härpå svarade hon, att hon ej wiste det. — Åh jo, nog skall mamsell weta det, sade jag. — Nej, hör han! det wet jag inte. Han får lof att gå, ty jag, skall kläda mig, svarade hon. — Hon är bestämdt här inne svarade jag och stöt på dörren, för att komma in. — Det är ingen här, svarade hon, han får lof att gå sin wäg, ty han generar mig. — Åh, inte generar jag er, sade jag; hwarefter jag stöt upp dörren och gick in i kammaren. Hon förstod troligtwis min affigt, ty hon spang genast ut i magasinet; men jag sprang efter och upphann henne, då hon hade handen på dörrwredet.

Jag tog nu tag uti högra armen och drog henne in i kammaren. Under det jag sålunda drog henne, skar jag henne på halsen. Wid första skäret, jag skar henne, bad hon: "Söta herre! goda herre!" Mitt swar på dessa hjertskärande ord, hwilka jag ännu tycker ljuba i mina öron, war: Nej, ditt l—r! Jag hade intet förbarmande eller medlidande med den arma menniskan, utan jag fortfor med utförandet af min djefwulsta gerning. Jag kan ej säga huru många gånger jag skar henne; men jag tror att det war 6 a 7 gånger.

Hon hade nu fallit omkull och låg på golfwet, jemrande sig. Jag fick då se en stor knif ligga på en säpserding, den jag genast tog och strök af såpan mot kanten af sjerdingen, hwarefter jag gick tillbaka till henne. Hon låg då framstupa och jag ställde mig grensle öfwer hennes kropp, hållande min wensstra hand för hennes mun. Hon fick derwid, ett finger i sin mun och bet deri så hårdt, att jag trodde det hon skulle bita af detsamma. Sin högra hand hade hon lagt på halsen; då högg jag flere gånger henne på handen, ty jag wille att hon skulle taga bort detsamma; men det gjorde hon icke. Jag tog dershöre

att den och lade den ned på golfwet. Under det jag högg henne på handen tappade jag knifwen, ty jag war mycket blodig. på högra handen i följd deraf att jag på det lilla knifbladet sturit mig i densamma. Sedan jag hade lagt ned hennes hand på golfwet och tagit upp knifwen, satte jag den på hennes hals och skar så mycket jag förmådde tills det tog emot, då jag slutade. De tre får, hon hade i huswudet, dem sparkade jag henne med wenstra stöklacken, emedan jag tyckte att hon rörde sig ännu.

Efter att hafwa slutat skära henne i halsen lade jag ifrån mig knifwen på golfwet, torkade af mig blodet med hennes skjortlar, hwilka jag sedan uppdrog på henne samt såg och ...*], hwarefter jag åter drog ned dem och gick till penningelådan, som war uti disken och drog ut den. Då jag såg att der kunde wara ungefärligen 10 Rdr, gick jag derifrån in uti kammaren, der jag uti en byrå drog ut tre lådor, utan att finna några penningar.

Kors i Jesu namn! utropade jag, skulle jag begått mord utan att hafwa något derför? Då jag uttalade dessa ord hörde jag någon gå uti förstugan eller trappan, hwarföre jag genast skyndade ut i magasinet och höll dörren igen, ifall någon skulle komma. Sedan det åter war tyft, gick jag att uppsöka dörrnyckeln; ty jag tänkte i den händelse någon komme, så skulle ingen slippa in. Men jag fick ej sigte på den. Jag fick wäl fatt i en nyckel, men den passade icke. Jag återwände nu till kammaren och skulle draga ut den sjerde lådan, då jag under soffan fick se ett litet skrin. Jag skyndade att framtaga det, hwarwid jag hörde något stramla uti betsamma.

Nå, har jag nu ändtligen fått reda på dem! tänkte jag; gick derpå ut i magasinet och bröt med den stora knifwen upp skrinet. Då jag såg penningarne tänkte jag: Nu, eller aldrig, skall jag

*] Swad härefter följer hafwa wi för ansändighens skull måst utskuta. Nog af, han skändade den af honom mördade quinnan!!!

ifrån regementet. Jag stoppade penningarne på mig och gick till distådan för att taga derwarande 10 Rdr. Ditkommen fick jag se en lappknapp ligga på golfwet; jag tog då upp den, ty, tänkte jag, den kan röja mig, om den ligger qwar. Den röjde mig ändå; ty då jag tagit de penningar, som woro i lådan och stoppat dem i fickan samt skulle aflägsna mig, kom jag i erfarenhet af att det war sleifknappen, som gått ur.

Jag gick då in i kammaren för att taga en knappnål att sätta i stället för knappen; men de woro för små, så att jag icke kunde begagna dem. Jag blef så willrådig öfwer hwad jag skulle sätta i stället, och jag kunde ej upptäcka något, som dertill wore passande. Då fick jag höra att det kom någon i förstugan; jag skyndade till dörren uti magasinet och höll igen den. Då kom det någon och wille in; men jag fortkor att hålla igen. Får jag inte komma in, Sophie! frågade en röst. — Nej, det får ingen komma in, war mitt swar. Men då hon ej upphörde att rycka och wrida på dörren samt yttrade: Får jag inte komma in! swarade jag: "straxt!"

Hon gick emellertid till fönstret åt Hornsgatan och tittade in i magasinet.

Då jag såg det, sprang jag ut till Nepslagaregatan; men hon sprang efter och ropade: "Tag fast tjufwen!" hwarester jag blef tagen och förd till poliskontoret wid Adolf Fredriks torg.

Detta är nu allt och det sanna af hela händelsen. Jag har ej utelemnadt det ringaste af hwad jag frän den olyckliga dagen kan föra mig till minnes. Stockholm i Juni 1861.

Pehr Victor Göthe.

Betraktelser under hans sista stunder,
den 8 Januari 1862.

Fly, du lifwets mörka strimma,
Och förswinn i glömskans natt!
Klart syns nådasolen glimma
För mitt öga nyß så matt.

Lyst af den på sista färden,
Lugn jag will ur lifwet gå.
Nöjd i hoppet, att med werlden
Mina brott försona få.

Kärlekslöft mitt lif förswunnit,
Ty jag trampat Herrans bud;
Af Guds kärlet jag ej funnit
Förr än nu ett återljud.

Religionen jag ej fattat
I min ungdoms hra fart,
Usla nöjen blott jag stattat,
Tills mitt brott blef uppenbart.

Girigheten, brottets frände,
Manande inwid mig stod
Och en afgrundstanke sände
I min själ — att gjuta blod.

Mördarns wärf jag kallt utförde,
 Utan affky för mitt dåd,
 Fast den armas rop jag hörde,
 Då hon bönsöll om min nåd.

Wilda djuret i sin klyfta
 Kan ej wara ens så grymt;
 Då mitt offer hördes snyfta,
 Tog jag lifwets sista skymt

Snart min handling kom i bagen,
 Straffet blef min säkra lott,
 Jag af ånger nu är slagen
 Och försona will mitt brott.

Rättwis dom är re'n afkunnad,
 Menstfors nåd jag ej är wärd,
 Döden är mig blott förunnad,
 Slut är snart min sista färd.

Nu jag wet hwad bön will säga,
 Tåligt lida utan knot:
 Det är frid i hjertat ega
 Och stå frostelsen emot.

Finns, likt mig flera dårar,
 Må mitt öde wäcka er!
 Allt för sent fäll's ångrens tårar
 Sedan ingen hjelp finns mer.

Wärdes mig af nåd försona,
 Milde frälsare och Gud,

Påt din kärlek mildt försona,
 Hvad jag brutet mot ditt bud!

Snart skall ewig morgon randas
 Ofwan i en bättre werld

Och min sista suck utandas;
 Jesu styrk min hädanfärd!

Mördaren Pehr Victor Öthe.

Lund, Wilsowsta boktryckeriet, 1862.

JEAN JARVIS
 SAMLAG